

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Krzysztof Pietrzykowski (sprawozdawca)

SSA Jan Futro

w sprawie ze skargi A.(...) Spółki Jawnej
w W. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego z dnia 6 sierpnia 2009 r.,
sygn. akt I ACa (...)w sprawie
z powództwa O.(...) Spółki z o.o. z siedzibą w W.
przeciwko A.(...) Spółce Jawnej z siedzibą w W.
o wydanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 maja 2010 r.,
zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 30 listopada 2009 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

A.(...) spółka jawna z siedzibą w W. wniosła skargę o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 6 sierpnia 2009 r. Powołała się na pozbawienie jej możliwości działania przed Sądem Apelacyjnym (art. 401 pkt 2 k.p.c.) oraz na ujawnienie się nowych środków dowodowych w postaci załączonej do skargi umowy dzierżawy, aktu notarialnego oraz wyroku Sądu Okręgowego w podobnej sprawie (art. 403 § 2 k.p.c.).

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2009 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę. Podkreślił, że strona pozwana została prawidłowo zawiadomiona o terminie rozprawy, na której w jej imieniu stawił się aplikant adwokacki działający z upoważnienia ustanowionego pełnomocnika. Samo zaś oddalenie wniosku dowodowego o

pozbawieniu strony możliwości działania nie świadczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2009 r., II CSK 446/08, niepubl.). Gdy chodzi o drugą z podstaw wznowienia, skarżący jako nowe dowody wskazał umowę dzierżawy i oświadczenie z dnia 22 grudnia 2008 r. o poddaniu się rygorowi egzekucji. Dokumenty te zostały złożone do akt sprawy przez powoda, nie tylko więc istniały w czasie procesu, ale zostały poddane ocenie. Powołany w skardze wyrok został wydany w innej sprawie, a wyrażony w nim pogląd prawny nie może być ujmowany w kategoriach nowych okoliczności faktycznych czy środków dowodowych.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, podkreślając, że Sąd w istocie merytorycznie ocenił zasadność skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wbrew odmiennemu twierdzeniu skarżącego, odrzucenie przez Sąd Apelacyjny skargi o wznowienie postępowania nie oznacza dokonania oceny jej merytorycznej zasadności, ale mieści się w granicach jej formalnego badania. Zgodnie z art. 410 k.p.c., skarga o wznowienie postępowania podlega badaniu wstępnemu. Przedmiotem badania Sądu na podstawie cytowanego przepisu jest zachowanie terminu oraz stwierdzenie istnienia jednej z ustawowych podstaw wznowienia. Stwierdzenie to nie ogranicza się do badania, czy wskazane w skardze okoliczności odpowiadają ustawowym podstawom wznowienia, ale obejmuje ustalenie, czy podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje. Skarga o wznowienie postępowania podlega odrzuceniu, jeżeli w okolicznościach konkretnej sprawy podana podstawa nie zostanie przez Sąd stwierdzona (zob. orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05, niepubl.; z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, Biul. SN 2005, nr 9; z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 48; z dnia 24 stycznia 2007 r., III CZ 1/07, niepubl.; z dnia 16 maja 2007 r., III CSK 56/07, niepubl.; z dnia 30 maja 2007 r., IV CZ 22/07, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., III CZ 47/07, niepubl.; z dnia 9 maja 2008 r., II PZ 65/07, OSNP 2009, nr 17-18, poz. 233; z dnia 4 września 2008 r., IV CZ 71/08, niepubl.; z dnia 13 lutego 2009 r., 97/08, niepubl.; z dnia 14 maja 2009 r., I CZ 20/09, niepubl.). Sąd Najwyższy w niniejszym składzie nie podziela odmiennego poglądu wypowiedzianego w kilku orzeczeniach (z dnia 11 stycznia 2006 r., II CZ 121/05, niepubl.; z dnia 10 sierpnia 2007 r., II UZ 9/07, OSNP 2008, nr 19-20, poz. 303; z dnia 15 stycznia 2008 r., III UZ 13/07, niepubl.; z dnia 10 lipca 2008 r., III CZ 28/08, niepubl.).

Zgodnie z art. 403 § 2 k.p.c., można żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Skarżący nie powołał się w niniejszej sprawie na żadną z takich okoliczności bądź środków dowodowych. Niewątpliwie zaś nie stanowi rozważanego środka dowodowego wyrok wydany w innej sprawie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie jest reprezentowany pogląd, że nawet niewłaściwe wykonywanie obowiązków przez pełnomocnika (co zresztą w niniejszej sprawie nie zostało wykazane) nie oznacza nienależytej reprezentacji strony w rozumieniu art. 401 pkt 2 zdanie 1 i art. 408 k.p.c. (zob. orzeczenia: z dnia 3 marca 1997 r., III CKN 10/96, OSP 1997, nr 9, poz. 172; z dnia 9 czerwca 2000 r., I PKN 277/00, OSNAPiUS 2002, nr 1, poz. 15; z dnia 25 stycznia 2001 r., IV CO 23/00, niepubl.; z dnia 12 grudnia 2002 r., III AO 23/02, OSNP 2003, nr 18, poz. 11; z dnia 26 marca 2003 r., II CZ 26/03, OSNC 2004, nr 6, poz. 95; z dnia 24 kwietnia 2003 r., I CZ 27/03, niepubl.; z dnia 10 listopada 2004 r., II CZ 128/04, niepubl.; z dnia 22 stycznia 2008 r., II CZ 106/07, niepubl.; z dnia 18 marca 2008 r., IV CZ 10/08, niepubl.).

Z przedstawionych powodów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).